

Різдво - Боже народження

Пастирське послання 2012

Дорогі браття і сестри!

Інколи матері кажуть своїм дітям: "Будь доброю і не зли маму, бо мама не буде тебе любити..." І дитина, щоб мама її любила, старається бути чемною. Вона намагається не бігати, не робити шуму, а іноді і прибрати іграшки, тільки щоб мати її любила. Звичайно, що мама постійно любить, але таким чином хоче собі завоювати авторитет у дитини. Чи це є правильно, чи ні, те зараз облишмо, бо це не є нашою сьогодішньою темою. Нам йдеться про щось інше, тому що це ставлення, на жаль, часто вкладається у відношення між Богом і людиною.

Неправильним є, коли говориться: "Будьте добрими, бо в іншому випадку Бог не буде вас любити і покарає". Це би було фальшивим. Господь любить людину постійно, незалежно від того, добра вона чи ні. Навіть навпаки, чим більше людина є гіршою, чим більше від нього віддалена, тим "парадоксально" Бог любить її сильніше і хоче їй проявити більшу любов. Хочє її до себе притягнути, бажає її. Інакше було б незрозумілим, чому Бог втілювався, став людиною і віддав своє життя за нас. Це здійснилось не з якоїсь причини, а тому, що хоч ми і є грішні, Він любить нас, кожного зокрема і всіх разом.

Є правдою, що іноді Бог перевіряє своїх синів і дочок. Однак, це є для їхнього ж власного блага, тому що вони дорослі, і Він хоче, щоб ще більше зросли в любові. Як кажуть: „Кого Бог любить, того Він хрестом відвідує“. Але ті, хто в любові ще молоді і недосконалі, тобто від Нього віддалені, мусить Господь своєю ласкавістю переконати і притягнути. І хоча це зовсім протилежне людському способу розуміння і поведінки, але в повній відповідності до Євангелії та тому, як Ісус поволився на цій землі. Тільки тоді, коли це усвідомимо, краще зрозуміємо причину того, чому Бог прийшов у світ як дитина, чому Він народився в бідному середовищі Вифлеєму.

Ми повинні глибше збагнути одну основну істину: Бог любить нас завжди, любить незалежно від того, як ми відносимось до Нього. Він не говорить і не показує, що буде нас любити аж тоді, коли поліпшимось. Це було б протиріччям. Якби Він нас любив аж тоді, коли ми будемо добрими, тоді би за нас грішних ніколи не помер. Тобі би Бог був тим, хто є мимо нас, як якась людина, якесь сотворіння, яке любить того, хто її також любить. І те, що ми є добрими, це було б тільки нашою власною заслугою, це не було би участю в Його любові, не була би то Його милість, яка би нас освятила. Він був би тільки спостерігачем, суддею, який ззовні оцінить наші діла. Це позиція поганства: хотіти бути досконалим самому, а перед Богом (божеством, мертвим божеством...) хвалитись, що я сам цього досягнув.

На жаль, в такому стані сьогодні знаходиться більша частина людства. Відношення втратили свою цінність, заперечується необхідність відмовити собі самому заради когось іншого, щоб потім люди разом збудували єдність, яка їх двох (або більше осіб) підніме на вищий рівень існування, який дозволить їм зрозуміти, що Бог є Трійця, що Бог є любов .

Сьогоднішній індивідуалізм, а також недооцінювання спільного життя, коли двоє або більше людей взаємно доповнюються і залежать один від одного, відкидає і підносить тільки саму людину і її потреби без огляду на потреби інших, без огляду впливу її поведінки на других, і це не тільки сьогодні, але й протягом багатьох років. Таким чином, ненормально зростає кількість самотніх людей, закритих у полоні своїх пристрастей і упереджень, нездібних з ніким поєднатись і ділитись своїм життям. Людина, яка живе без інших людей, яка неспроможна за них жертвуватись, це людина без любові. І хоч вона її прагне і тягнеться до неї, в результаті свого егоїзму не може її досягнути. Це найбільший жах, який людина може проживати не тільки тут, на землі, але який в нескінченно більшій інтенсивності загрожує їй в іншому світі. Вже тільки найменша думка про це би нас мала пробудити і зумовити до дії.

Коли хтось є один, це ще не означає, що він є самотній. Хто є з Богом, ніколи не є сам. Але також нам відомо, що навіть і той, хто знаходиться в оточенні багатьох людей, можете відчувати себе дуже покинутим і самотнім.

А тому прийшов Ісус, щоб нас з цієї самоти і опущеності звільнити. Він шукає нас, ходить за нами, ми повинні просто його прийняти. І цього року, на Різдво, Він нам стукає у двері. Залежить від нас, чи впустимо Його до себе, і Він буде з нами, а ми разом з Ним радісно

трапезувати.

Сердечно бажаю Богом благословених свят Різдва Господнього та справжньої зустрічі з Богом, який прийшов поміж нас усіх!

Христос рождається! Славимо Його!

З архієрейським благословенням

+ Владика Ладіслав